

τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τοῦ λόγου, Διότι ἡ ἐπιστολὴ αὐτῇ σαφῶς περιελάμβανε διαταγὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Βικαμβρόκην, διαταγὴν ἣν αὐτὸς ὁ Γεώργιος εἶχεν ἀπαιτήσει παρὰ τοῦ πατρὸς του.

— Ἐπειδὴ ὁ πατήρ σου τὸ ἀπαιτεῖ, ὑπάκουον! εἶπεν ὁ φαρμακοποιός. Ἐγὼ θέλω σοὶ δώσει ἐπιστολάς τινὰς πρὸς τοὺς ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτάς μου, διὰ νὰ σὲ εὐκολύνουν νὰ εὕρῃς θέσιν εἰς κἀνὲν φαρμακεῖον.

— Κ' ἐγὼ, εἶπεν ἡ Κυρά. Ἐλμῆ, πηγαίνω νὰ συγυρίσω τὰ ρούχα τοῦ ξεμυαλισμένου αὐτοῦ παιδιοῦ, ποῦ θέλει νὰ μᾶς ἀρῇτῃ, γιατί δὲ θὰ εὕρῃ στὴ Λόνδρα τέτοια χέρια σὰν τῆς ἀνεψιάς μου νὰ τοῦ σιδερώσουν τὰ ὑποκάμισα καὶ νὰ τοῦ μπαλῶνουν ταῖς κάλτσας.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας διήλθον ἐν μεγίστῃ κατηρέα· καὶ κατ' αὐτὸ τὸ δεῖπνον, ὅπερ διὰ τελευταίαν φορὰν συνήθροζε περὶ τὴν τράπεζαν ὅλα τὰ μέλη τοῦ μικροῦ συλλόγου, πάντες ἦσαν μελαγχολικοί. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Κύρ. Ἐλμῆς λαβὼν τὴν Ἀγίαν Γραφὴν, ἀνέγνωσε τεμάχια τινὰ σχίσιν ἔχοντα πρὸς τὰς θλίψεις τοῦ ἀπρηχαιρετισμοῦ καὶ πρὸς τὴν ἀνοχὴν τῶν βουλήσεων τῆς Θείας Προνοίας. Εἴτα ἕκαστος ἀπετύρθη σιωπηλῶς ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτοῦ. Ὁ Γεώργιος εὗρεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του μικρὸν φάκελλον, ἐφ' οὗ ἡ Σάρα εἶχε γράψει τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις.

« Ν᾽ ἀνοιχθῇ ἐν Λονδίῳ. »

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὸ λυκαυγὲς, ὁ Γεώργιος Κράβ ἀνεχώρησε πεζῇ, ἔχων τὰ πράγματά του ἐντὸς δερματίνου σάκκου ὃν ἔφερεν ἐπ' ὤμων. Ὁ Σάμ, ὁ Δανιὴλ καὶ ἡ Κυρά Ἐλμῆ ἔκλειον, ὁ φαρμακοποιὸς ἐπροσπαθεῖ νὰ πνίξῃ τὰ δάκρυά του, ἡ Σάρα προσήχετο.

(ἀκολουθεῖ)

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΕΡΙ ΑΡΚΤΩΝ

Ἐν γένει οἱ φυσιολογικοὶ ταξινομοῦσι τὰς ἄρκτους εἰς τρεῖς διακεκριμένους διατρέσεις, ὑποδιαιρουμένας καὶ ταύτας·

Εἰς ἄρκτους μέλαινας,

Εἰς ἄρκτους φαιάς καὶ

Εἰς ἄρκτους λευκάς.

Ἀλλὰ διακρίνουσιν ἄρκτον θαλασσίαν καὶ ἄρκτον χερσαίαν· ἀμφότεραι δ' αὖται, καὶ τοὶ λευκαὶ, τάσσονται εἰς δύο ἐντελῶς διακεκριμένα ἀπ' ἀλλήλων εἶδη.

Αἱ λευκαὶ χερταῖαι ἄρκτοι ἀπαντῶνται ἐν τῇ μεγάλῃ Ταρταρίᾳ, ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ, ἐν τῇ Λιθουανίᾳ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἀρκτικαῖς ἐπαρχίαις.

Ἡ δὲ λευκὴ θαλασσία ἄρκτος τρέφεται ἐξ ἰχθύων, καὶ διατῆται ἐν Σπιτζιδέρῃ.

Ἡ φαιὰ κατοικεῖ τὰς Ἀλπεῖς.

Ἡ μέλαινα ἀπαντᾷται εἰς τὰ δάση τῶν μεσημβρινῶν μερῶν, καὶ ἐν τῇ Ἀμερικῇ.

Ἡ μὲν φαιὰ εἶναι θηριώδης καὶ σαρκοβόρος.

Ἡ δὲ μέλαινα ἀγρία καὶ μὴ σαρκοβόρος.

Ἡ φωνὴ τῆς ἄρκτου, λέγει ὁ Βυρὼν, ἀποτελεῖ βρόντον καὶ μακρὸν γογγυσμὸν, συχνάκις ἡωμένον μετρίως τῶν ὁδόντων, δούκις μάλιστα ἐρεθίζεται. Εὐκόλως ὁργίζεται, καὶ ἡ ὁργὴ τῆς αὐτῆς ἔχει τι μανιωδὲς καὶ ἰδιοτροπὸν· ἀνὰ φαινύται δὲ πρᾶξις εἰς τὸν κύριόν της, καὶ ὑπήκουος, ἡμερωμένη οὖσα, πρέπει ὁμως πάντοτε νὰ δισπιστῇ τις πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴν μεταχειρίζεται περισσευμένη· πρὸ πάντων νὰ μὴ τὴν ἐρεθίσῃ κατὰ πρόσωπον, οὔτε νὰ τὴν ἐγγίξῃ κατὰ τὰ γεννητικὰ αὐτῆς μόρια. Ἡ ἄρκτος μανθάνει νὰ ἴσταται ὀρθίως, νὰ κάμῃ χειρονομίας καὶ νὰ χορεύῃ· φαίνεται δ' ὡσαύτως ὅτι ἀντιλαμβάνεται τοῦ ἡχοῦ τῶν μουσικῶν ὁργάνων, καὶ ἀκολουθεῖ ἀνεπιτηδείως τὸν χρόνον· ἀλλὰ διὰ τὸ λάθῃ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀνατροπῆς, πρέπει νὰ συλληφθῇ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας καὶ νὰ καταναγκάζεται πρὸς τοῦτο καθ' ὅλην τὴν διαρκείαν τοῦ βίου της. Ἡ προβεβηκυῖα ἡλικία ἄρκτος δὲν ἐξημεροῦται οὔτε διὰ τῆς βίας· εἶναι αὕτη φύσις ἀπίστητος, ἡ τοῦλάχιστον ἀδιάφορος εἰς τοὺς κινδύνους. Ἡ δὲ ἀγρία ἄρκτος δὲν τιθασεύεται οὐδὲ φεύγει δρῶτα τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐντούτοις διατείνονται ὅτι δι' ἑνὸς συριγμοῦ τὴν τρομακάζουσι τοσοῦτον, ὥστε ἐγείρεται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ἐρεῖδομένη ποδῶν· ἀλλὰ τότε οἱ θηρευταὶ πρέπει νὰ πυροβολήσωσι καὶ νὰ προσπαθήσωσι νὰ τὴν φωνεύσωσι, διότι, ἀνὰ μόνον πληγῇ, ὁρμᾷ μανιωδῶς καὶ ῥίπτειται κατὰ τοῦ σκοπεύσαντος αὐτὴν, τὸν ὁποῖον περιβόλῃσιν διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν, καταπνίγει ἐὰν εὐρεθῇ οὕτως στερημένος βοήθειας.

Θηρεύουσι καὶ συλλαμβάνουσι τὰς ἄρκτους διαφορετικῶς ἐν Σουηδίᾳ, ἐν Νορβηγίᾳ, ἐν Πολωνίᾳ κλπ. Ὁ τρόπος, λέγουσιν, ὃ ἤτιον ἐπικίνδυνος πρὸς τὸ συλλαμβάνειν αὐτάς, συνίσταται εἰς τὸ μεθύσκειν αὐτάς διὰ ῥαχῆς, ἣν ῥίπτουσιν ἐντὸς μέλιτος, τὸ ὁποῖον αἱ ἄρκτοι ἀπ' αὐτοῦ πολὺ καὶ τὸ ὁποῖον ζητοῦσιν εἰς τὸν λέγῃ τῶν δένδρων. Εἰς τὴν Λουϊτζάναν καὶ τὸν Καναδά, ἐθα αἱ μέλαινα ἄρκτοι εἶναι κοινόταται καὶ δὲν φωλιεύουσι ἐντὸς τῶν σπηλαίων, ἀλλ' εἰς πόδας γῆραιων τεθνεώτων δένδρων, ὧν τὸ κέντρον εἶναι σισυραίων, συλλαμβάνουσιν αὐτάς ῥίπτοντες πῦρ εἰς τὰς φωλιάς των. Ἐπειδὴ αἱ ἄρκτοι ἀναβαίνουσιν εὐκολώτατα ἐπὶ τῶν δένδρων, σπανίως κατοικοῦσι μονίμως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς· ἐνίοτε φωλιάζουσιν εἰς τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ποδῶν ὕψος. Εἰς τὴν ἄρκτος ἡ μήτηρ, κατέρχεται πρώτη εἰς τὴν γῆν, καὶ πρὶν εἰς κατέλθῃ τὴν φωνεύουσαν ἀκολουθῶν δὲ καὶ τὰ νεογνά της κατερχόμενα συλλαμβάνουσιν, καὶ δένοντες ταῦτα ἀπὸ τὸν λαίμῳ σχοινίου, ἀπάγουσιν εἴτε διὰ νὰ τὰ ἀναθρέψωσι, εἴτε διὰ νὰ τὰ φάγωσιν· διότι ἡ σὰρξ τῆς ἄρκτου εἶναι τρυφερὰ καὶ καλὴ τὴν γεῦσιν, ἡ δὲ τῆς ἄρκτου εἶναι ἁπλοῦς. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι παχυτάτη, μόνον τοὺς πόδας